Tavşanın Gizli Hava Gemisi

Ebru Mina TOMURCUK

Tavşanın Gizli Hava Gemisi

Ebru Mina TOMURCUK

Yaşlı meşe ağacının altındaki sıcacık bir yuvada, yumuşak krem rengi tüyleri ve uzun, dik kulakları olan genç bir tavşan yaşardı. Her sabah beyaz puantiyeli mavi atkısını bağlar, minik uçuş gözlüğünü alnına iter, yukarı kaldırırdı. Yapraklardan, dallardan ve bulabildiği her şeyden bir şeyler yapmayı çok severdi. 'Bir gün,' diye fısıldadı, 'ağaçların tepesinde uçacağım.'

Tavşan kahverengi kuru yaprakları toplayıp onları büyük bir sepet şekline getirdi. Uzun otlar ve yapışkan özsuyla onları birbirine ördü, yapraklardan bir hava gemisi yaptı. Beyaz bir çiçek yaprağından küçük bir yelken ekledi. 'Bu bir sır,' dedi rüzgâra. 'Hava gemimi henüz kimse bilmiyor.' Çalışırken pembe burnu heyecanla seğirdi.

Tavşanın hava gemisi sonunda hazırdı. Dev, uçan bir yaprak sepeti gibi görünüyordu, yelkeni de bir çiçek yaprağındandı. İçine tırmandı ve bir ipi çekti; hava gemisi yavaşça gökyüzüne yükseldi. 'Uçuyorum!' diye sevinçle bağırdı, kabarık beyaz kuyruğu kıpır kıpır oynadı. Rüzgâr onu usulca itti ve çayırın üzerinde süzüldü, kendini dünyanın en şanslı tavşanı gibi hissetti.

Ağaçların çok yukarısında, tavşan kızıl-turuncu tüyleri ve gür kuyruğu olan bir sincap gördü. Sincap kırmızı bir bandana takmış, göğsünde yeşil bir meşe palamudu kabuğundan çanta taşıyordu. Meşe palamudu toplarken tuhaf yapraklı gemiyi gördü. 'Bu da ne?' diye merak etti, parlak kehribar rengi gözlerini gölgeleyerek. 'Uçan bir sepete benziyor!'

Aniden rüzgâr güçlendi. Koyu bulutlar geldi ve bir fırtına esmeye başladı. Tavşanın hava gemisi sallanıp savruldu. 'Eyvah!' diye bağırdı, kenarlara sımsıkı tutunarak. Yapraklar kopup korkmuş kuşlar gibi uçuştu. Tavşan nasıl dümen kullanacağını bilmiyordu. Keşke havalanmadan önce yardım isteseydim, diye düşündü.

Sincap, hava gemisinin uzun çam ağaçlarına doğru sürüklendiğini gördü. 'Yardım etmeliyim!' dedi. Çevik patileri hızla hareket ederek daldan dala atladı. Büyük bir sıçrayışla hava gemisinin yapraklı kenarına kondu. 'Merhaba!' diye seslendi. 'Ben bir yol göstericiyim. Gemiye binebilir miyim?' Tavşan başını salladı, kocaman kahverengi gözleri umutla açılmıştı.

'Rüzgâr çok güçlü!' diye bağırdı tavşan, uğuldayan rüzgârın üzerinden. 'Ne yapacağımı bilmiyorum!' Sincap hızla etrafına bakındı. 'Birlikte çalışmalıyız,' dedi sakin bir sesle. 'Ben dümeni tutacağım, sen de yelkeni ayarlamak için şu ipi çek.' Tavşan başını salladı ve rüzgâr etraflarında uğuldayıp dururken ikisi de işe koyuldu.

Sincap bulutların arasındaki bir boşluğu işaret etti. 'Orada! Şu açıklığa doğru git!' diye seslendi. Tavşan var gücüyle ipi çekti ve hava gemisi döndü. Ama bir rüzgâr daha onları yana itti. 'Yeniden denemeliyiz!' dedi sincap. 'Takım çalışması, pes etmemek demektir.' Tavşan, yanında yeni arkadaşı varken kendini daha cesur hissetti.

Bir takım gibi çalıştılar. Sincap yönleri söyledi: 'Sola! Şimdi sağa! İpi çek!' Tavşan her söyleneni yaptı, patileri hızla hareket etti. Yavaş yavaş hava gemisi karşılık vermeye başladı. Rüzgâr hâlâ esiyordu ama artık çaresiz değillerdi. Tavşan fırtına başladığından beri ilk kez gülümsedi. 'Başarıyoruz!' diye sevindi.

Fırtına onları evden çok uzağa, tavşanın hiç görmediği tarlaların ve ormanların üzerine sürükledi. 'Hiçbir yeri tanımıyorum,' dedi endişeyle. Sincap yaprakların arasından baktı. 'Endişelenme,' dedi. 'Bu ormanları bilirim. Şu eğri ağacı görüyor musun? Yaklaştık.' Hızlı patisiyle işaret etti ve tavşan bir rahatlama dalgası hissetti.

Tavşan önemli bir şey fark etti. 'Daha önce yardım istemeliydim,' dedi. 'Hava gemisini tek başıma yapmak eğlenceliydi ama tek başıma uçurmak korkutucuydu.' Sincap gülümsedi. 'Fikirler paylaşılınca daha güzeldir,' dedi. 'Hava gemin harika ve şimdi onu birlikte çalıştırıyoruz.' Tavşan başını salladı, soğuk rüzgâra rağmen içi ısındı.

Sincap aşağıdaki yaşlı meşe ağacını gördü. 'İşte evin!' diye bağırdı. Tavşan ipi çekti ve hava gemisi alçalmaya başladı. Rüzgâr sonunda dindi, sanki nefesi tükenmiş gibiydi. Yumuşak bir dokunuşla yapraklı gemi çayırın yumuşak çimenlerine indi. Tavşan ve sincap rahatlamayla gülerek dışarı yuvarlandılar.

Tavşanın kalbi minnetle doldu. 'Beni kurtardın,' dedi sincaba. 'Hayır,' diye yanıtladı sincap, 'birbirimizi kurtardık. Hava gemisini sen yaptın, ben de dümene yardım ettim. İşte takım çalışması bu.' Tavşan yeni arkadaşına sarıldı. 'Daha iyisini yapmama yardım eder misin?' diye sordu. 'Daha sağlam bir yelken ve gerçek bir dümenle?' Sincap sırıttı. 'Seve seve.'

Tavşan ve sincap hava gemisini birlikte yeniden yaptılar. Daha sağlam yapraklar kullandılar ve tavşanın icat ettiği küçük ahşap bir dümen eklediler. Sincap büyük yeşil bir yapraktan yeni bir yelken dikti. Kısa uçuşlarla denediler, her düz uçuşta sevinçle bağırdılar. Tavşanın mavi atkısı esintide gururla dalgalandı.

Muhteşem yaprak hava gemisinin haberi yayıldı. Arkadaşlar onu görmeye geldi ve yeni fikirler önerdi. Bir köstebek uyarı için bir çıngırak önerdi, bir kuş da denge için tüylerin nasıl kullanılacağını gösterdi. Tavşan herkesi dinledi. 'Her fikir onu daha iyi yapıyor,' dedi. Hava gemisi her arkadaşın yardımıyla daha da harika oldu.

Tavşan ve sincap sık sık birlikte uçtular, gökyüzünü keşfettiler ve başkalarına yardım ettiler. Tavşan fırtınadan öğrendiği dersi hiç unutmadı: fikirleri paylaşmak ve bir arkadaşla çalışmak her icadı daha iyi yapar. Ve rüzgâr her estiğinde, gizli hava gemisinin bir takım macerasına dönüştüğü günü hatırlayıp gülümsedi.